

— Mássz át a szekérre! — egyezett bele Vaszka.
 — Kezdetnek elég volt ennyi is.
 Miközben végignyújtózkodott a szűrőn, halkán odasúgta Vaszkának:
 — Ugye, nem mondom meg apának, hogy leestem?
 — Persze, hogy nem mondom... Aludj csak!
 Mitrusz átaludta az út hátralévő részét. Vaszka ott ült Zinácska mellett, együtt gyönyörködtek az esti ködbe burkolódzó sztyeppében.
 — Nincs itt semmi baj, — szólalt meg komolyan Vaszka. — Ha meg-nő, mindent megtanul majd. A fő, hogy van benne akarat. Ha pedig én meg-nővök, tudod, mi leszek?
 — Mi?
 — Kolhozelnök! Nem hiszed? Azt gondolod, nem leszek rá képes? Majd meglátod akkor!
 Már hogy ne hitte volna Zinácska, kész volt Vaszka minden álmát valóságnak venni. Az esti ködben szemének élénk csillogása kissé elhalványult... Ugy hallgatta Vaszkát, hogy rá sem mert nézni...
 — Vaszka, — szólalt meg most csendesen, — de igazán ne mondjuk meg senkinek, hogy Mityenka leesett a járomról!
 — Micsoda beszéd ez! Persze, hogy nem mondjuk meg senkinek. Minek szégyenbe hozni az embert? Ma leesett, holnap majd nem fog leesni... Ilyen a tudomány!
 Ismét hallgatásba merültek. Így ülni, gyönyörködni az est színeiben és egymás közelségét érezni, olyan öröm volt mindkettőjük számára! Az alkony sötétbe hajolt már, a lenyugvó nap egészen kialudt. A vörösbejátszó horizonton gyengén kirajzolódott már a sztanyica ismerős körvonala.

Fordította: Pataki Szilveszter

BORSODI GYULA

Ónodon...

*A szavak zengtek, — zord vádbeszéd
 hangja dübörgött mennydörögve,
 Jozsef Attila költészetét
 ismerttettem, hogy mindörökre
 szívébe zárja, aki hallja, —
 véle induljon diadalra ...*

*Izzott a hangom, izzott a lég, —
 költő nem kaphat szebb jutalmat
 szívében hordja őt a nép,
 s akár hajnalban tiszta harmat,
 olyan frissen tündöklő, —
 — nem fog rajta az idő ...*

*Az arcok, szemek ráammeredtek,
 szívem szívükkel összeforrott.
 Új világban, új embereknek
 én mondtam el a szörnyű gondot,
 a fájó-igaz verseket;
 — ítéletet a mult felett ...*

*Soká tartott, míg elköszöntem, —
 „Jöjj máskor is, hosszúk az esték!”
 S a faluig az esti csöndben
 négyen kísérték, mint a testvért.
 Beszélgettünk, amíg kísérték,
 — én bólogattam, — mindent értek.*

*Csorduló szívvel indultam haza,
 lelkemben igaz, kedves szeretet.
 Fölöttem téli éjszaka
 durúzsolt zsenge éneket ...
 Lobogtam égő, tiszta lobbal,
 versenyben a csillagokkal.*